

עד:

הערל פרק שמיני יבמות

מסורת הש"ס

עין בשפסא
גר מצוה

(א) פסחים לה. נדה
על: ונעטו פירי מי
וע"ש פסחים כג"ה.
(ב) וסנהדרין פג: ונעטו
י"ז: (ג) וברכות ז' ע"ש.
(ד) כמים אין זה: (ה) וע"ש
פסחים ע' ד"ה
בשפסא יוס' ע"ז מב
ד"ה לעד יוס' נדה ט'
ד"ה בשפסא וע"ש חוס'
מנחת פל: ד"ה אין לי יוסי
יוס' סנהדרין פו. ד"ה בני
ישראל יוס' סוטה כח:
ד"ה לרבות הנשים.

תורה אור השלם

- נפש אשר תגע בו
- ואחר יאכל מן הקדשים כי אם
- רחץ בשור וטהר
- ובא השמש וטהר
- ואחר יאכל מן הקדשים
- כי ילחמו הוא:
- ויקרא כב ז
- ובא השמש וטהר
- ואחר יאכל מן הקדשים
- כי ילחמו הוא:
- ויקרא כב ז
- ואם לא תמצא דעה
- שה ולקחה ואלא
- תרים אי שני בני יונה
- אחר לעלה ואחר
- לחשאת ובפר עליה
- הבנות וטהרה:
- ויקרא יב ח
- ושלשים יום ושלש
- ימים חשב בדמי טהרה
- בכל קדש לא תגע ואל
- המקדש לא תבא עד
- מלאות ימי טהרה:
- ויקרא כב ז
- והבשר אשר יגע בכל
- טמא לא יאכל באש
- וישק והבשר כל טהור
- יאכל בשרו: ויקרא יט
- דבר אל בני ישראל
- לאמר אשה כי תזדוץ
- ולדה זכר וטמאה
- שבעת ימים כימי נדת
- דוקה תטמא:
- ויקרא יב ב

גליון הש"ס

ב"ח חלה לא ידע
אחרי: ע"י קדושין דף פו
ע"כ חוס' ד"ה ולרבות:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה
ואימא בחוה ובישוק
דשלמים היתנים להניס
ונאכלים: (ב) יוס'
ד"ה מכלל ימי ויקרא
דבקדשים לא יאכל עד
אשר יטהר: (ג) ד"ה קרי
ימי קיימין י"ל:

נורעו של אפרן. בזכרים ונקבות דלילו קדשי קדשים היתנים
לכהנים אין נאכלים אלא לזכרי כהונה: ואימא (א) חוס ושוק. דשלמים
היתנים לכהנים ונאכל לנשיהן כדכתיב (ויקרא י) אחת ובעין ובעומקין
והני הוא דאפר רחמנא לטמאים משום קדשים ניהו אלא תרומה

לא: ומשני ליוסא בחוה. בת כהן
אלמנה מישאל חרע אין לה דאמר
בפרק אלמנה (לעיל פס): כשהיא חוזרת
חוזרת לתרומה ואין חוזרת לחוס
שוק: וממאי דכא' עד אשר יטהר

עד דעציד הערב שמש. ותו לא
דאמר לעיל (פס) מחוסר כפורים מותר
בתרומה: וז' בעל שפי ראיות.

לאו בר קרבן הוא כדנתיב במסכת
מגילה (דף טז.) מנה הכבוד שמים
וקראו עמא שלם וקראו עמא הא

רעל שמים לטומאה ושלם לקרבן.
ומלועד מוסגר נמי לאו בר קרבן

הוא כדנתיב התם אין בין מלועד
טהור מתוך הסגר לטהור מתוך

החלט אלא תגלחת ופסחים מקום
דמגלחת ליכא קרבן נמי ליכא דכזה

תגלחת כתיב קרבן: אכל דבר כפרה.
כגון ז' בעל שלם ראיות ומלועד

מוחלט: הד"ס ט"ז. הכתם מקום
ידיד אסור לאזון ולזכר ממנו בטומאה

ואולי בטומאת עצמו לוקה ומידי
בציעור. ה' הכאה ד' וידיו ס' אסור

לאזון ט' טומאה כ' ציעור וכו' ואל
ליתנו בתרומה: אמר קרא נפש.

קרא דכי אס רחץ צפרו כתיב
נפש כי תגע בו אלמא קרא קמא

במעשר משתעי: ואכסי. אימא הני
מילי דסגי בהערצ שמש לתרומה

היכא דלאו בר כפרה הוא דהא אמרת
בז' בעל שמי ראיות ובמלועד מוסגר

משמע קרא: אכל היכא דבר כפרה.
לא סגי ליה בהערצ שמש ולא אכיל

בתרומה עד דמיימי כפרה: סרי
קראי כפיני ציולת. דנת כפרה

היא: כיון שאלאו ימי. ארבעים
לזכר ושמונים לנקבה טהרה והוא

הערצ שמש שלה דמשעת טבילה
לסוף שבעה לזכר ושמונים לנקבה

עד אור הבאת קרבניה ליום מחר
היא נקראת טבילה יום ארוך במסכת

נדה (דף ע"א.) דומיא דכל מחוסרי
כפרה הנקראים טבולי יום ארוך

משעת טבילתם עד שער שמש דליל
הבאת קרבניהם למחרת (ו) והכא נמי

הוי טבולת יום ארוך משעת טבילה
עד סוף יומי הבאת קרבניה: כאן

לפרוסה. בהערצ שמש וליכא למימר
כאן למעשר בהערצ שמש דהא אמרן

בזרעו של אהרן הוי אומר זו תרומה ואימא
בחוה ושוק אימא תרומה נמי אימא

בחללה לאו זרעו דאהרן היא וממאי
דהאי עד אשר יטהר עד דאיכא הערב שמש

אימא עד דמיימי כפרה לא ס"ד דנתא דבי
ר' ישמעאל בזב בעל שתי ראיות ובמלועד

מוסגר הכתוב מדבר דומיא דטמא נפש מזה
טמא נפש דלאו בר כפרה הוא הני נמי דלאו

בני כפרה ניהו ואימא הני מילי דלאו בר
כפרה אבל דבר כפרה עד דמיימי כפרה ותו

הא דתנן ^אמכל ועלה אוכל במעשר דהעריב
שמשו אוכל בתרומה דהביא כפרה אוכל

בקדשים מנא לן אמר רבא אמר רב חסדא
תלתא קראי כתיבי כריב י' ולא יאכל מן

הקדשים כי אם רחץ בשור במים הא רחץ
טהור וכתבי ^בובא השמש וטהר ואחר יאכל

מן הקדשים וכתבי ^גוכפר עליה הכהן וטהרה
הא כיצד כאן למעשר כאן לתרומה כאן

לקדשים ואיפוך אנא מסתברא תרומה
עדיפא שכן מחפ"ז אדרבה מעשר עדיפא

שכן הד"ס ט"ב אפי' הכי מיתה עדיפא רבא
אמר בלא מיתה עדיפא נמי לא מצית אמרת

אמר קרא נפש איהו דבר ששוה בכל נפש
הוי אומר זה מעשר ואכתי הני מילי היכא

דלאו בר כפרה אבל היכא דבר כפרה עד
דמיימי כפרה אמר אבי' תרי קראי כתיבי

ביוולדת כתיב ^דעד מלאות ימי טהרה כיון
שמלאו ימי טהרה וכתבי וכפר עליה הכהן

וטהרה הא כיצד כאן לתרומה כאן לקדשים
ואיפוך אנא מסתברא קדש חמור שכן

פנקעכ"ס אדרבה תרומה חמורה שכן
מחפ"ז הנך נפישן רבא אמר בלא הנך

נפישן לא מצית אמרת אמר קרא וכפר עליה
הכהן וטהרה ^המכלל שהיא טמאה ואי ס"ד

בקדשים איקרי כאן ^ווהבשר אשר יגע בכל
טמא לא יאכל אלא שמש מינה בתרומה

מתקוף לה רב שישא בריה דרב אידי וזי
מצית אמרת תרומה כתיבא הכא והתניא

דבר אל בני ישראל ואין לי אלא בני ישראל
גירות ושפחה משוחררת מנין תלמוד לומר

אשה ואי סלקא דעתך בתרומה גירות ושפחה
בנות מיכל תרומה ניהו אמר רבא ולא

והכתבי

כשם לה בן אינה בחוה. וא"ת תרומה נמי
וי"ל דאם מת חוה: הא רחץ טהור. ואע"ג דבהוא

קרא כתיב וטמאה עד הערב איכא למימר דקאי לתרומה וקדשים
וקים שום בכל נפש מסתברא קדשים

לדמימי לא משתרי כהו עד דמיימי
כפרה: אימא ה"פ דאיו בר

כפריה. לתרומה פריך אכל מעשר
כיון דסגי בטבילה בלא הערב שמש

ולא צעי שיהר לגמרי ה"ה בנימי
דבר כפרה הוא: ימי טהרה.

דכיה מצי למכתב וטמאה לנן או לנת:
הנך נפישן. ה"פ למימר כרת

עדיפא: מכלל שהיא
טמאה. תימיה דכפ"ז דזכמים (דף

יט) דרשי דמחוסר כפרה מחלל
עבודה מוטהרה מכלל שהיא טמאה

וטבול יום דריש התם (דף יז.) חלול
חלול מתרומה דפסול בתרומה מיתל

עבודה כו' ואמאי לא יליף בטבול יום
נמי מוצא השמש וטהר מכלל שהוא

טמא דלאמר גבי מחוסר כפורים
ותרין הרב רבינו שני דוצא השמש

וטור היינו טור יוסא ולא טור
גברא דלאמר בריש גריות (דף כ.)

ואע"ג דגבי יולדת כתיב וטמאה ימי
טהרה דמשמע מכלל שהיא טמאה

יולדת מחוסרת כפרה היא ולא גמרי
מינה לטבול יום בעלמא וקרא (ו)

דלא יאכל מן הקדשים עד אשר יטהר
איכא למימר נמי דתנא דזכמים מוקי

כזה בזב בעל ג' ראיות דהוי מחוסר
כפרה כדנתיב לקמן (דף ע"ה.) ומיהו

תימיה דגבי נגיעה כתיב וטמא עד
הערב וטהר מכלל שהוא טמא ונראה

לר"י דאי לאו דגלי לן בטבול יום מולא
יתללו דקשיב טמא אע"ג דקלישא

טומאתיה לא הוי דרשינן לא בטבול
יום ולא במחוסר כפורים מכלל שהיא

טמאה כיון דקלישא טומאתיהו והא
דקאמר התם לא לכתוב רחמנא בטבול

יום ותימי מהקן אע"ג דליטריך
למכתב טבול יום לגלוי אמוחוסר

כפורים ה"ק לא לכתוב בטבול יום
ובמחוסר כפורים יכתוב כפירות וא"ת

בפרק ג' מינין (ויר דף מה.) דדרשי'
טמא כו' לרבות מחוסר כפורים

לענין ביאת מקדש למה לי קרא כיון
דאיקרי טמא יש לומר משום דבטמא

הנכנס למקדש כתיב בטומאת מת
ולא יתטאו וכו' דבטבול יום לא

מיתלם ומי הוה שלישי ושיערי מו לא
מחייב אביזת מקדש ואע"ג דליטקוס

קודש ומקדש אהדי לא הוה גמרינן
דהכא ומלא יתללו דזכמים ויניף קדש

ועבודה מדליקו טמאים
לענין ביאת מקדש ואר"י דאי לאו קראי דהכא לא הוה דרשינן

התם טמא יהיה לרבות טבול יום כו' אלא הוה מוקמינן ליה
לדרשא אחריני: קרי' באן והבשר אשר יגע בב' טמא בו.

תימיה לר"י דה"ל למימר איקרי כאן וטומאתו עליו ונכרתה
דבטומאת הגוף (ו) קיימין י"ל דלרבותא נקטיה דאפילו טומאת

בשר איכא: וישפחה טבין. אית ספרים דגרסי משוחררת וכן
משוחררת בת מיכל תרומה היא אס היא של כהן ומיהו שאינה משוחררת נמי טמאה לידה דאמר בפרק ר' אליעזר דמילה (שם)

קל: לקח שפחה מעוברת וילדה אלא זה יליד בית שנימול לח' והתם משמע שאין נימול לח' אלא אותו שאמו טמאה לידה ובפרק

קמא דכריתות (דף ז') נמי תנן וכן שפחה דמצינא קרבן ונאכל וכתורת כהנים כהדיא גרסינן גירות ושפחה צין משוחררת

צין אינה משוחררת מנין מ"ל אשה ומיהו תימיה היכי מתרביצא שפחה מקרא דאשה כיון דליטריך לגירות ומשוחררת

ונראה דשאינה משוחררת אחיא לה לה מאשה דמשמע בכריתות (ג' סע' פ') וישפחה בנות טיבא תרומה ניהו. הק' כונויה דלא כרבי שמעון דשרי לעיל בפרק הבא על יבמות (דף פ') גירות פחותה מצת ג' לכתן:

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

והכתבי

